

Arrest

nr. 175 985 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 149 276 van 8 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 7 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar broer van Nederlandse nationaliteit.

1.5. Op 1 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigerig van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.10.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 07.10.2015 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde dhr. Andouh, Mohamed, geboren op 02.00.1968, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 68.00.02 959-21.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Echter, uit de volgende voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, noch dat zij deel uitmaakte van hetzelfde gezin.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- 'attestation administrative' dd. 24.10.2012 van de Marokkaanse autoriteiten in Ain Zohra waarin verklaart wordt dat betrokkene geen familie meer heeft in het land van herkomst en dat haar gehele familie in Europa woont: uit deze verklaring blijkt niet dat betrokkene onvermogen is in haar land van herkomst, noch dat zij ten laste was/is van de referentiepersoon. Het is bovendien onvoldoende recent om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- verklaringen op eer door betrokkene en de referentiepersoon waarin beiden verklaren dat betrokkene reeds van in het land van herkomst tot op heden ten laste zou zijn van de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Er dient vermeld te worden dat er geen objectieve en verifieerbare documenten voorliggen die deze verklaring ondersteunen.*
- geldstorting van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene, waarvan 5 geldstorting in 2008 en 3 geldstorting in 2009. Daarnaast legt men 2 bewijzen van geldstorting in 2015 voor. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene van begin 2013 in België verblijft (zie aanvraag art 9bis dd*

20.03.2013) en dat alle bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene tussen 2009 en 2013 ontbreken. Deze bewijzen uit 2008 en 2009 zijn dan ook te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. De geldstorting dd. 20.11.2015 en 12.12.2015 dateren van na de aankomst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verschillende medische attesten: deze tonen niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst, noch dat zij en de referentiepersoon deel uitmaakten van hetzelfde gezin van voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

- schrijven ivm de inschrijving van betrokkene bij het Onafhankelijk Ziekenfonds als persoon ten laste bij de referentiepersoon Verklaring op erewoord' dd 20.11.2015 voor het bekomen van een ziektekostenverzekering: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en zijn bovendien gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene zelf.

- arbeidsovereenkomst dd. 23.06.2014 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loongegevens voor de periode januari 2014 - november 2015

De vaststelling dat betrokkene sedert aan aankomst in België tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, ze heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Enerzijds blijkt uit de voorgelegde gezinssamenstelling dat zij weliswaar momenteel in België deel uitmaakt van zijn gezin, er wordt echter niet aangetoond dat dit het geval was in Marokko, noch in Nederland, waar de referentiepersoon voor zijn aankomst in België (2010) woonachtig was.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie went neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in combinatie met de schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vierfactoren, m.n.

- *de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten),*
- *de juridische aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten),*
- *de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste feiten),*
- *de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).*

Luidens artikel 47/1, 2° VW. Worden als andere familieleden van een burger van de Unie beschouwd 'de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'

Krachtens artikel 47/3, § 2 'moeten de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.'

In het kader van de gezinshereniging in functie van haar Nederlandse broer dient verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet voldaan zouden zijn dewelke niet het geval is, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

A/ Wat betreft de weigeringsbeslissing:

2.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er geen enkele belangenafweging is gemaakt. De door verzoeker bijgebrachte documenten tot tenlasteneming werden gewoonweg ten onrechte niet in overweging genomen en schendt daarbij de bewijswaarde van deze documenten door daar een totale en volledige verkeerdelijk interpretatie aan te geven die niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De strenge en ondoorzichtige beoordeling van tegenpartij is in strijd met de interpretatiemethode die door het Hof van Justitie in het arrest Jia bevolen wordt.

Uit het geheel van de bewijzen (alsook rekening houdend met de bewijzen voorgelegd in de voorgaande regularisatieprocedures artikel 9 bis) blijkt dat mijn verzoekster onvermogen was in het verleden en ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar broer en door hem effectief ondersteund wordt.

Dit wordt eveneens aangetoond door stortingen naar het land van herkomst in 2008 en 2009 gedaan door de referentiepersoon aan verzoekster.

Dat verzoekster pas in 2010 naar België is toegekomen en zich gevestigd heeft bij haar broer; zodat logischer wijze dan ook geen stortingen meer naar het land van herkomst van verzoekster werden verricht. Verzoekster werd wel degelijk ten laste genomen en dit sedert minstens 2008 en maakt thans deel uit van het gezin van haar broer.

Toch weigert verweerster de aanvraag van verzoekster te aanvaarden stellende dat "het aangebracht bewijsstukken niet afdoende zouden zijn en derhalve niet in overweging kunnen worden genomen.

Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar deze stukken in hun geheel of vermeld waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoekster ten laste is van haar broer.

Verwerende partij betwist overigens ook niet dat verzoekster gedomicilieerd is bij haar broer.

Het wordt niet betwist dat verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoekster voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden.

In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Nederlandse broer. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon en wordt door deze bijgedragen in haar dagdagelijkse kosten, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond.

Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken of minstens waarom deze stukken niet afdoende zouden zijn.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

3.

Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerster het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwd voor een gezinshereniger terwijl negens in de wet is terug te vinden dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het andere familielid aan te tonen.

Zoals reed aangehaald, de afhankelijkheid is een feitelijke situatie dat kan worden aangetoond met elk passend middel. Door te stellen dat het aangebracht attest van 24.10.2012 werd opgesteld door de Marokkaanse overheden, maar vermeldt duidelijk dat dit attest onvoldoende recent zou zijn om als relevant aanzien te worden" en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever dit vermag te doen. Meer nog, voegt verwerende partij ook nog eens een bijkomende voorwaarde aan toe dat verzoekster op een actieve wijze de voorwaarde van het ten laste zijn dient aan te tonen.

4.

Verweerster schendt derhalve artikel 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen markering, punt 42).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21).

Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers - een van de grondslagen

Nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Nederlandse referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

5.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel in houdt dat bij het nemen van een beslissing men moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verwerende partij aanvoert dat niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en de gebrekkige bewijswaarde van het attest een doorslaggevend element is en bijgevolg niet verder moest gemotiveerd worden aangaande de overige voorgelegde dienstige stukken, kan zij niet worden bijgetreden.

Het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de door verzoekster bijgebrachte stukken ontslaat haar niet van de plicht om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, temeer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever. Nergens staat in de vreemdelingenwet te lezen dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit, het land van herkomst of het niet afdoende aangetoond zijn van "het ten laste zijn" in het land van herkomst of deel uitmakend van het gezin, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat betrokkene niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer er nog andere bewijsstukken werden aangebracht.
B/ Wat betreft de het bevel om het grondgebied te verlaten:

6.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt dat : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: Legaal verblijf in België verstreken. "

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier. DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

C/ Besluit:

7.

*De bestreden beslissing is gebrekkig , niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd
Het middel is gegrond."*

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.2.1. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de motieven en de juridische grond (artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de voorgelegde stukken niet dienstig kunnen aantonen dat zij ten laste is van haar broer, terwijl minstens, bij een

discretionaire bevoegdheid, dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden, dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te geven waarom zij niet kan beschouwd worden als ten laste van haar broer, dat de verwerende partij niet aangeeft waarom er geen rekening kan gehouden worden met de voorgelegde stukken of minstens waarom deze stukken niet afdoende zijn, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk alle door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken ter staving van het ten laste zijn in rekening heeft genomen – minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke stukken die zij voorlegde geen rekening werd gehouden – en hieromtrent uitvoerig werd toegelicht waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet kunnen aanvaard worden als bewijs van het ten laste zijn van haar broer en dit als volgt: *“Echter, uit de volgende voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, noch dat zij deel uitmaakte van hetzelfde gezin. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Volgende documenten werden voorgelegd:*

- *'attestation administrative' dd. 24.10.2012 van de Marokkaanse autoriteiten in Ain Zohra waarin verklaart wordt dat betrokkene geen familie meer heeft in het land van herkomst en dat haar gehele familie in Europa woont: uit deze verklaring blijkt niet dat betrokkene onvermogen is in haar land van herkomst, noch dat zij ten laste was/is van de referentiepersoon. Het is bovendien onvoldoende recent om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *verklaringen op eer door betrokkene en de referentiepersoon waarin beiden verklaren dat betrokkene reeds van in het land van herkomst tot op heden ten laste zou zijn van de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Er dient vermeld te worden dat er geen objectieve en verifieerbare documenten voorliggen die deze verklaring ondersteunen.*
- *geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene, waarvan 5 geldstortingen in 2008 en 3 geldstortingen in 2009. Daarnaast legt men 2 bewijzen van geldstortingen in 2015 voor. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene van begin 2013 in België verblijft (zie aanvraag art 9bis dd 20.03.2013) en dat alle bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene tussen 2009 en 2013 ontbreken. Deze bewijzen uit 2008 en 2009 zijn dan ook te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. De geldstortingen dd. 20.11.2015 en 12.12.2015 dateren van na de aankomst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *verschillende medische attesten: deze tonen niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst, noch dat zij en de referentiepersoon deel uitmaakten van hetzelfde gezin van voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.*
- *schrijven ivm de inschrijving van betrokkene bij het Onafhankelijk Ziekenfonds als persoon ten laste bij de referentiepersoon Verklaring op erewoord' dd 20.11.2015 voor het bekomen van een ziektekostenverzekering: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en zijn bovendien gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene zelf.*
- *arbeidsovereenkomst dd. 23.06.2014 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loongegevens voor de periode januari 2014 - november 2015.”*

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet in het minst wordt verwezen naar de door haar voorgelegde stukken in het geheel, kan zij evenmin gevolgd worden. Immers kan in de bestreden beslissing duidelijk gelezen worden *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, ze heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”*

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding, nu het ten laste zijn dient beoordeeld te worden aan de hand van alle stukken samen die door haar werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing in zoverre het de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden betreft, kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.2. Ook de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt *in casu* in de 'bijlage 20' als volgt gemotiveerd: *"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."*

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten aldus is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en vindt steun in het administratief dossier. De vaststelling dat de verzoekende partij niet langer over een legaal verblijf in België beschikt is een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, het onregelmatig verblijf van de verzoekende partij vast te stellen en te schragen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.2.3. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Opdat een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet aldus worden aangetoond dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon, burger van de Unie, dan wel deel uitmaakte van diens gezin en dit in het land van herkomst.

3.4. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van haar broer in het land van herkomst. Met de stelling dat niet betwist wordt dat zij bij haar broer gedomicilieerd is en met de stelling dat zij thans deel uitmaakt van het gezin van haar broer, weerlegt de verzoekende partij het motief *“Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Enerzijds blijkt uit de voorgelegde gezinssamenstelling dat zij weliswaar momenteel in België deel uitmaakt van zijn gezin, er wordt echter niet aangetoond dat dit het geval was in Marokko, noch in Nederland, waar de referentiepersoon voor zijn aankomst in België (2010) woonachtig was.”* niet.

3.5. De verzoekende partij meent dat, betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de bijgebrachte documenten tot tenlasteneming ten onrechte niet in overweging werden genomen en de bewijswaarde van deze documenten schendt door er een totale verkeerdelijke interpretatie aan te geven die niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat een strenge, ondoorzichtige beoordeling van de tegenpartij in strijd is met de interpretatiemethode van het Hof van Justitie bevolen in het arrest Jia. Zij meent dat uit het geheel van bewijzen, alsook rekening houdend met de bewijzen voorgelegd in de voorgaande regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt dat zij onvermogen was in het verleden en ten laste was van de referentiepersoon, dat uit voorgaande ontegensprekelijk blijkt dat zij reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar broer en door hem effectief ondersteund wordt, dat dit eveneens wordt aangetoond door stortingen naar het land van herkomst in 2008 en 2009, dat zij pas in 2010 naar België kwam en zich bij haar broer gevestigd heeft zodat logischerwijze dan ook geen stortingen meer naar het land van herkomst werden verricht, dat zij wel degelijk ten laste is en dit sedert minstens 2008 en thans deel uitmaakt van het gezin van haar broer. Zij stelt dat de verwerende partij ook niet betwist dat zij gedomicilieerd is bij haar broer. Zij wijst erop dat de verwerende partij volledig in gebreke blijft aan te geven waarom zij niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Nederlandse broer, dat zij immers een onderhoudsgeld ontvangt van de referentiepersoon en door deze wordt bijgedragen in haar dagdagelijkse kosten, wat ontegensprekelijk wordt aangetoond. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat de verwerende partij het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwt terwijl nergens in de wet terug te vinden is dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het andere familielid aan te tonen. Zij wijst erop dat de afhankelijkheid een feitelijke situatie is die kan worden aangetoond met elk passend middel, dat door te stellen dat het aangebracht attest van 24 oktober 2012 werd opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten maar onvoldoende recent zou zijn om als relevant aanzien te worden en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die zij heeft voorgelegd, de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, meer nog, dat de verwerende partij ook nog eens een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet daar zij op een actieve wijze de voorwaarde van het ten laste zijn dient aan te tonen. De verzoekende partij wijst op het arrest Jia, waar gesteld wordt dat een document van een bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, dat het Hof tevens heeft geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, dat het volgens de Raad niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in onderhoud te voorzien. De verzoekende partij betoogt *“Nu blijkt dat een aantal stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Nederlandse referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst”*. In het licht van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, betoogt de verzoekende partij dat, waar de verwerende partij aanvoert dat niet afdoende aangetoond is effectief onvermogen te zijn en de gebrekkige bewijswaarde van het document een doorslaggevend element is en bijgevolg niet verder moest gemotiveerd worden aangaande de overige voorgelegde dienstige stukken, zij niet kan worden bijgetreden. Dat het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken haar niet ontslaat van de verplichting om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, te meer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever, dat nergens in de vreemdelingenwet te lezen staat dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit het land van herkomst of het niet afdoende aangetoond zijn van “het ten laste zijn” in het land van herkomst of deel uitmakend van het gezin, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat zij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer nog andere bewijsstukken werden aangebracht.

3.5.1. Waar de verzoekende partij meent dat de bijgebrachte documenten tot tenlasteneming ten onrechte niet in overweging werden genomen en meent dat uit het geheel van bewijzen blijkt dat zij onvermogen was in het verleden en ten laste was van de referentiepersoon, dat uit voorgaande ontegensprekelijk blijkt dat zij reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar broer en door hem effectief ondersteund wordt, is zij het duidelijk niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch slaagt zij er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, die uiteenzetten waarom de door haar voorgebrachte documenten elk op zich niet kunnen volstaan om het ten laste zijn aan te tonen alsook waarom uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, te weerleggen of aan te tonen dat de verwerende partij op grond van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld, zoals blijkt uit wat volgt.

3.5.2. In zoverre de verzoekende meent dat de verwerende partij bij het beoordelen van de aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, rekening had moeten houden met bewijzen voorgelegd in de voorgaande regularisatieprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, laat zij vooreerst na duidelijk aan te tonen met welke bewijzen voorgelegd in de voorgaande regularisatieprocedure de verwerende partij rekening had dienen te houden.

De verzoekende partij meent dat uit de bewijzen voorgelegd in huidige procedure en de voorgaande regularisatieprocedure blijkt dat zij onvermogen was in het verleden en ten laste was van de referentiepersoon, dat zij reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar broer en door hem ondersteund wordt, dat dit wordt aangetoond door stortingen naar het land van herkomst in 2008 en 2009 door de referentiepersoon aan haar, dat zij pas in 2010 in België is toegekomen en zich gevestigd heeft bij haar broer zodat dan ook geen stortingen meer naar het land van herkomst werden verricht, dat zij wel degelijk ten laste werd genomen door haar broer en dit sedert minstens 2008.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij: *“geldstortingen van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene, waarvan 5 geldstortingen in 2008 en 3 geldstortingen in 2009. Daarnaast legt men 2 bewijzen van geldstortingen in 2015 voor. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene van begin 2013 in België verblijft (zie aanvraag art 9bis dd 20.03.2013) en dat alle bewijzen van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene tussen 2009 en 2013 ontbreken. Deze bewijzen uit 2008 en 2009 zijn dan ook te beperkt en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. De geldstortingen dd. 20.11.2015 en 12.12.2015 dateren van na de aankomst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De verzoekende partij meent dat zij aangetoond heeft in het land van herkomst afhankelijk te zijn geweest van haar broer door het voorleggen van geldstortingen in 2008 en 2009 en wijst erop dat zij zich in 2010 bij haar broer in België heeft gevestigd zodat verdere geldstortingen naar het land van herkomst niet meer mogelijk waren, doch stelt de Raad vast dat uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag gezinshereniging van 7 oktober 2015 en de daarbij voorgelegde stukken, niet blijkt dat de verzoekende partij zich had beroepen op een verblijf in België sinds 2010. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij oordeelde dat de geldstortingen van 2008 en 2009 onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving van de referentiepersoon, nu de verzoekende partij sinds 2013 in België verblijft, waarbij zij deze vaststelling, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, grondt op het feit dat de verzoekende partij op 20 maart 2013 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België indiende. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met voormelde aanvraag haar aanwezigheid in België voor het eerst kenbaar maakt aan het bestuur, zodat het bestuur er op kennelijk redelijke wijze, bij gebreke aan overige neergelegde stukken waaruit een eerder verblijf op het Belgische grondgebied zou blijken, kon van uitgaan dat de verzoekende partij sinds 2013 in België verblijft.

In zoverre de verzoekende partij zou voorhouden dat het de verwerende partij toekwam, bij het beoordelen van de aanvraag tot gezinshereniging, rekening te houden met de inhoud en de voorgelegde documenten in de regularisatieprocedure, toont zij niet aan op welke grond de verwerende partij verplicht zou zijn, bij het beoordelen van de aanvraag gezinshereniging, rekening te houden met de inhoud van eerdere, reeds afgesloten procedures. De zorgvuldigheidsplicht houdt een dergelijke

verplichting niet in. De bewijslast inzake het ten laste zijn rust op de verzoekende partij. In de mate dat zij zich aldus had willen beroepen op een vertrek uit Marokko in 2010, had zij stukken in die zin bij haar aanvraag moeten voegen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verhindert de verzoekende partij niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen vergezeld van de stavingstukken waarnaar de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift verwijst.

3.5.3. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volledig in gebreke blijft aan te geven waarom zij niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Nederlandse broer, dat zij immers een onderhoudsgeld ontvangt van de referentiepersoon en door deze wordt bijgedragen in haar dagdagelijkse kosten, wat ontegensprekelijk wordt aangetoond, wijst de Raad erop dat uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij dient aan te tonen in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon of in het land van herkomst ten laste te zijn geweest. Betreffende de bewijzen betreffende het ontvangen van onderhoudsgelden en het bijdragen in de dagdagelijkse kosten kon de verwerende partij dan ook op correcte en kennelijke redelijke wijze motiveren: *“verklaringen op eer door betrokkene en de referentiepersoon waarin beiden verklaren dat betrokkene reeds van in het land van herkomst tot op heden ten laste zou zijn van de referentiepersoon: gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen ze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Er dient vermeld te worden dat er geen objectieve en verifieerbare documenten voorliggen die deze verklaring ondersteunen.”* en *“Daarnaast legt men 2 bewijzen van geldstortingen in 2015 voor. (...) De geldstortingen dd. 20.11.2015 en 12.12.2015 dateren van na de aankomst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* en *“verschillende medische attesten: deze tonen niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst, noch dat zij en de referentiepersoon deel uitmaakten van hetzelfde gezin van voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.”* en *“schrijven ivm de inschrijving van betrokkene bij het Onafhankelijk Ziekenfonds als persoon ten laste bij de referentiepersoon Verklaring op erewoord' dd 20.11.2015 voor het bekomen van een ziektekostenverzekering: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentie-persoon en zijn bovendien gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene zelf.”* Betreffende de voorgelegde documenten die dienen aan te tonen dat de verzoekende partij in België ten laste is van haar broer, wordt aldus enerzijds gemotiveerd dat verklaringen niet in overweging kunnen genomen worden alsook de reden waarom en anderzijds dat de documenten niet aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn.

3.5.4. Voorts houdt de verzoekende partij terecht voor dat de verwerende partij niet betwist dat zij gedomicilieerd is bij haar broer. Hieromtrent motiveert de verwerende partij *“De vaststelling dat betrokkene sedert aan aankomst in België tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).”* De verzoekende partij meent dat de verwerende partij nog een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet daar zij op een actieve wijze de voorwaarde van het ten laste zijn dient aan te tonen. Echter betreft de zinsnede *“de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond”* een overtollig motief. Het motief dat het gedomicilieerd zijn op het adres van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ten laste was of is van de referentiepersoon daar het ten laste zijn niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat

men onder hetzelfde dak woont, volstaat reeds om de bestreden beslissing, om het punt waarom het aantonen gedomicilieerd te zijn op hetzelfde adres als de referentiepersoon in België niet volstaat als bewijs van het feit dat de verzoekende partij ten laste was of is, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5.5. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat de verwerende partij het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwt terwijl nergens in de wet terug te vinden is dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het andere familielid aan te tonen. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij toont geenszins aan, uit welk motief van de bestreden beslissing afgeleid zou kunnen worden dat een attest van onvermogen uit het land van herkomst als dwingende voorwaarde wordt beschouwd om de afhankelijkheid van het andere familielid aan te tonen. Betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde 'attestation administrative' van 24 oktober 2012 van de Marokkaanse autoriteiten in Ain Zohra motiveert de verwerende partij dat uit de verklaring dat de verzoekende partij geen familie meer heeft in het land van herkomst en dat haar gehele familie in Europa woont, niet blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in het land van herkomst, noch dat zij ten laste is/was van de referentiepersoon, dat het attest bovendien onvoldoende recent is om in overweging te nemen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Hieruit blijkt geenszins dat het voorleggen van een attest van onvermogen als dwingende voorwaarde wordt gesteld voor het aantonen van het ten laste zijn. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat het ten laste zijn een feitelijke situatie is die kan aangetoond worden met elk passend middel, doch blijkt niet dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overige stukken die werden neergelegd ter staving van het ten laste zijn, doch enkel dat de overige documenten niet weerhouden kunnen worden als een geldig of afdoende bewijs van het ten laste zijn. Gelet op het feit dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een attest van onvermogen als dwingende voorwaarde heeft opgelegd en bij het ontbreken of niet weerhouden hiervan, de andere voorgelegde stukken ter staving van het ten laste zijn niet in rekening heeft genomen, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet. Nu niet blijkt dat de verwerende partij een attest van onvermogen uit het land van herkomst of enig ander document van een bevoegde autoriteit van het land van herkomst waaruit blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidssituatie, als een dwingende voorwaarde heeft gesteld tot het verkrijgen van het verblijfsrecht, kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar de door haar geciteerde paragraaf uit het arrest Jia.

Nu uit de bestreden beslissing voorts geenszins blijkt dat de verzoekende partij niet als ten laste kan worden beschouwd daar zij geen recht op levensonderhoud heeft, noch daar zij in staat zou zijn om door betaalde arbeid zelf in onderhoud te voorzien, en voorts niet blijkt dat de verwerende partij het verblijfsrecht niet heeft toegekend omwille van de reden waarom de verzoekende partij op de steun van haar broer beroep zou doen, is de verwijzing naar het arrest Lebon van het Hof evenmin dienstig.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat een aantal stukken ertoe strekken aan te tonen dat zij materieel ondersteund wordt door de Nederlandse referentiepersoon en zij een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst, is zij het opnieuw niet eens met het oordeel van de verwerende partij, doch slaagt zij er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, die uiteenzetten waarom de door haar voorgebrachte documenten elk op zich niet kunnen volstaan om het ten laste zijn aan te tonen alsook waarom uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, te weerleggen of aan te tonen dat de verwerende partij op grond van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. De Raad herhaalt dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vereist dat de verzoekende partij aantoont reeds van het in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon of in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.

Waar de verzoekende partij betoogt dat waar de verwerende partij aanvoert dat niet afdoende aangetoond is effectief onvermogen te zijn en de gebrekkige bewijswaarde van het document een doorslaggevend element is en bijgevolg niet verder moest gemotiveerd worden aangaande de overige voorgelegde dienstige stukken, zij niet kan worden bijgetreden, dat het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken haar niet ontslaat van de verplichting om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, te meer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever, dat nergens in de

vreemdelingenwet te lezen staat dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit het land van herkomst volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat zij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer nog andere bewijsstukken werden aangebracht, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij niet specificeert omtrent welk document werd vastgesteld dat de gebrekkige bewijswaarde een doorslaggevend element is. In zoverre zij doelt op het 'attestation administrative', wijst de Raad er op dit document niet werd aanvaard als bewijs van onvermogen in haar land van herkomst, noch dat zij ten laste is/was van de referentiepersoon. Nergens blijkt dat de 'gebrekkige bewijswaarde' van dit document als doorslaggevend element wordt beschouwd om het verblijf te weigeren zodat niet diende gemotiveerd te worden over de overige voorgelegde stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overige stukken die werden neergelegd ter staving van het ten laste zijn, doch enkel dat de overige documenten niet weerhouden kunnen worden als een geldig of afdoende bewijs van het ten laste zijn. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat het ontbreken van een attest van onvermogen, wanneer andere bewijsstukken worden aangebracht, volstaat om het verblijf te weigeren of vast te stellen dat de verzoekende partij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij nog volhoudt dat nergens in de vreemdelingenwet te lezen staat dat het niet afdoende aangetoond zijn van "het ten laste zijn" in het land van herkomst of deel uitmakend van het gezin, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat zij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer nog andere bewijsstukken werden aangebracht, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Aldus volstaat het niet afdoende aangetoond zijn van "het ten laste zijn" in het land van herkomst of deel uitmakend van het gezin in het land van herkomst, om het verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij te weigeren. Waar de verzoekende partij zou wensen voor te houden dat het niet afdoende aangetoond zijn van het ten laste zijn in het land van herkomst niet volstaat om vast te stellen dat zij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, gaat zij dus voorbij aan artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet waar duidelijk wordt vereist dat het familielid ten laste is van de burger van de Unie in het land van herkomst.

De verzoekende partij slaagt er met haar uiteenzetting geenszins in om aan te tonen dat de verwerende partij de bewijswaarde van de voorgelegde documenten schendt door er een totaal verkeerdelijke interpretatie aan te geven die niet overeenstemt met de werkelijkheid, noch dat de beoordeling van de verwerende partij te streng of ondoorzichtig is.

3.6. In zoverre de verzoekende partij nog van mening is dat een belangenafweging dient gemaakt te worden van een aantal elementen opgesomd in artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG respectievelijk artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals de duur van het verblijf, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin zij binding heeft met het gastland, en dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd gemaakt, kan zij niet gevolgd worden.

Immers volgt uit artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op gezinshereniging met burgers van de Unie, zoals hier het geval is. Het betoog dat de verwerende partij op grond van voormelde richtlijn een belangenafweging diende te maken, mist dan ook juridische grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

Artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of

familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Uit voormeld artikel blijkt dat de verzoekende partij met haar kritiek dat er geen belangenafweging heeft plaatsgevonden waarbij elementen zoals haar gezondheidstoestand dienen onderzocht te worden, doelt op artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van de verzoekende partij geen besluit tot verwijdering van het grondgebied werd genomen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid. Een verwijzing naar artikel 28.1 van de richtlijn 2004/38/EG is *in casu* dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij toont niet aan op welke grond de verwerende partij bij het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij ertoe gehouden was een belangenafweging te maken waarbij een onderzoek werd gedaan naar elementen zoals onder meer de duur van haar verblijf op het Belgische grondgebied.

3.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.8. Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat de motivering van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten niet kennelijk onredelijk mag zijn en niet mag neerkomen op willekeur en ook de discretionaire bevoegdheid niet mag inperken, beperkt zij zich tot een theoretische uiteenzetting en toont zij geenszins aan dat *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is, op willekeur is gebaseerd of de discretionaire bevoegdheid inperkt.

De stelling van de verzoekende partij betreffende de standaardmotivering van de verwerende partij dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de rechtspraak van de Raad van State en dat ze niet kunnen toegepast worden, mist feitelijke grondslag daar een dergelijke motivering niet in het bestreden bevel terug te vinden is, zodat ook de kritiek hieromtrent niet dienstig is.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig of niet afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht door de bestreden beslissing in zoverre deze het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER